

POSTANOWIENIE Z DNIA 10 MAJA 2012 R.

KSP 5/12

Przewodniczący: sędzia SN Andrzej Siuchniński (sprawozdawca).

Sędziowie SN: Michał Laskowski, Stanisław Zabłocki.

Sąd Najwyższy – Izba Kar na po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 10 maja 2012 r. skargi skazanego J. M. na naruszenie prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w sprawie o wznowienie postępowania z urzędu, sygn. akt II AKo 239/11

postanowił:

1. pozostawić skargę bez rozpoznania,
2. zwrócić J. M. wniesioną opłatę od skargi w wysokości stu złotych.

UZASADNIENIE

Skazany J. M. pismem z dnia 13 lutego 2012 r. wniósł skargę na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym w przedmiocie wznowienia z urzędu postępowania karnego, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 28 listopada 2007 r., sygn. akt II Ka 214/07, zmieniającym wyrok Sądu Rejonowego z dnia 28 listopada 2006 r., sygn. akt II K 1035/02, domagając się stwierdzenia przewlekłości tego postępowania „poprzez uchybienie obowiązkowi działania z urzędu w celu dokładnego i bez zbędnej zwłoki wyjaśnienia całokształtu sprawy”.

Skargę skazanego należało pozostawić bez rozpoznania, albowiem została wniesiona po prawomocnym zakończeniu postępowania, a zatem nie został spełniony wymóg formalny, określony w art. 5 ust. 2 ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (dalej:

ustawy o skardze na przewlekłość), zgodnie z którym skargę wnosi się „w toku postępowania w sprawie”. Postępowanie w sprawie o sygn. akt II AKo 239/11 zostało zakończone prawomocnym zarządzeniem sędziego Sądu Apelacyjnego z dnia 25 stycznia 2012 r., doręczonym J. M. w dniu 2 lutego 2012 r., który sporządzoną przez siebie skargę na przewlekłość postępowania wniósł w dniu 15 marca 2012 r.

Należy podkreślić, że zadaniem wspomnianej ustawy jest dyscyplinowanie organów wymiaru sprawiedliwości w celu zapewnienia sprawnego toku postępowania, które sprzyjałoby realizacji prawa jednostki do rozstrzygnięcia sprawy w rozsądnym terminie. Dlatego prawomocne zakończenie postępowania, którego dotyczy skarga uniemożliwia zatem realizację celu ustawy, czyniąc skargę bezprzedmiotową. Odmienna sytuacja zachodziłaby, gdyby skarga na przewlekłość postępowania została wniesiona przed jego zakończeniem, ale jej rozpoznanie przypadłoby na czas po wydaniu decyzji procesowej kończącej postępowanie. W rozpoznawanej sprawie taki przypadek jednak nie zachodzi, a – jak wynika z treści skargi – celem skarżącego zdaje się być bardziej próba zaskarżenia wspomnianego zarządzenia sędziego Sądu Apelacyjnego z dnia 2 lutego 2012 r. o braku podstaw do wznowienia postępowania z urzędu, a podnoszenie kwestii przewlekłości postępowania w sprawie II AKo 239/11 stanowi w tym kontekście jedynie środek służący podważeniu tej decyzji procesowej.

Już tylko na marginesie trzeba zauważyć, że analiza treści wniesionej skargi prowadzi do wniosku, że nie zawiera ona żadnego uzasadnienia i argumentacji, która mogłaby wspierać zgłoszone żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania, będącego jedynym przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie. Skazany J. M. w swoim piśmie skupił się na merytorycznym kwestionowaniu poprawności postępowania przed Sądem Apelacyjnym, sygn. akt II AKo 239/11, a nie wykazywaniu jego przewlekłości. Świadczy o tym także szereg pozostałych – oprócz stwierdzenia przewlekłości – wniosków, sformułowanych w *petitum* skargi (m.in. skierowanie sprawy do Sądu Apelacyjnego celem jego ponownego rozpoznania), które w ramach postępowania prowadzonego na podstawie ustawy o skardze na przewlekłość nie mogą zostać uwzględnione. Okoliczność ta prowadziłaby i tak do uznania skargi za niedopuszczalną w związku z unormowaniem zawartym w art. 6 § 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.